

MINISTERUL ECONOMIEI ȘI FINANTELOR
DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE
A JUDEȚULUI

DECIZIA NR. 85

din 18.09.2008

privind soluționarea contestației formulate de
S.C. S.A. din localitatea,
înregistrată la Direcția Generală a Finanțelor Publice
a județuluisub nr.din 21.08.2008

Direcția Generală a Finanțelor Publice a județuluia fost sesizată de Activitatea de Inspecție Fiscală din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice a județuluiprin adresa nr.din 21.08.2008, înregistrată la Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului sub nr.din 21.08.2008, cu privire la contestația formulată **S.C. S.A.** din localitatea, str. ..., județul

Societatea contestă Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr.din 08.07.2008, emisă de Activitatea de Inspecție Fiscală din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice a județului, în baza Raportului de inspecție fiscală nr.din 08.07.2008, privind suma dereprezentând:

-lei impozit pe profit;
- lei majorări de întârziere aferente impozitului pe profit;
-lei TVA;
-lei majorări de întârziere aferente taxei pe valoarea adăugată;
-lei amendă.

Contestația a fost depusă în termenul prevăzut la art. 207 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată.

Constatând că în speță sunt întrunite condițiile prevăzute la art.205 și 209 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, Direcția Generală a Finanțelor Publice a județuluieste învestită să se pronunțe asupra contestației.

I. S.C. S.A. prin contestația formulată susține că a vândut la data de 30.07.2004 societății S.R.L. sediul social din str. ..., și terenul aferent, în suprafață demp., conform facturii nr.

Societatea susține că la data de 19.05.2008, Activitatea de inspecție fiscală din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice a județului, prin Dispoziția nr., stabilește în sarcina sa măsura efectuării unei

evaluări a bunurilor respective, măsură ce a fost contestată la data de 30.05.2008.

Contestatoarea precizează că în perioada 24 – 27 iunie 2008 s-a efectuat un nou control, în urma căruia s-a emis Decizia nr. din 08.07.2008 și s-a stabilit de plată suma delei.

De asemenea, susține că decizia de soluționare a contestației privind măsura organelor de control de a stabili pe bază de expertiză prețul de piață al bunurilor a fost comunicată la data de 08.07.2008, iar împotriva acestei decizii a formulat acțiune în contencios administrativ și apreciază că stabilirea obligațiilor fiscale s-a făcut prematur.

Societatea precizează că potrivit raportului de evaluare întocmit devaloarea sediului social a fost stabilită în anul 2002 la prețul delei, fără TVA.

Conform aceluiași raport, valoarea terenului se ridică lalei/mp, rezultând o valoare a terenului vândut delei fără TVA (.....mp xlei/mp), iar valoare sediului social cu TVA este delei și a terenului este delei.

Contestatoarea precizează că în situația în care valorificarea activelor s-ar fi făcut la prețul din raportul de evaluare, valoarea tranzacției ar fi de lei, iar conform facturii fiscale nr. /30.07.2008, valoarea tranzacției este de lei.

Societatea susține că a realizat tranzacția la 30.07.2008 cu un profit de lei, nefiind aplicabile prevederile art. 41 din Codul comercial și art. 11 alin. 1 Legea nr. 571/2003, întrucât a respectat evoluția prețului, respectiv un preț mai mare pentru teren și un preț mai mic pentru clădire, care, nefiind întreținută, se degradează în timp.

Totodată, susține că în mod greșit organele de control au dispus evaluarea bunurilor, întrucât S.C. S.A. și S.C. S.R.L. nu erau persoane afiliate, iar potrivit H.G. nr. 44/2004 „Nu se efectuează reconsiderarea evidențelor persoanelor afiliate atunci când tranzacțiile dintre asemenea persoane au loc în termeni comerciali de piață liberă, precum și în cazul tranzacțiilor între persoane juridice române afiliate.”

De asemenea, contestatoarea consideră că stabilirea prețului estimativ al sediului social a fost făcută superficial, în mod unilateral de către organele de control, fără să se aibă în vedere că „prețul de piață este determinat prin raportarea la tranzacții comparabile necontrolate”.

Societatea susține că valorificarea activului s-a făcut în baza hotărârii AGA din data de 28.01.2004, impusă de necesitatea achitării obligațiilor fiscale, sediul fiind evaluat la data de 27.09.2002 de către, membru ANEVAR, valoarea estimativă fiind de lei.

Totodată, precizează că vânzarea s-a făcut prin raportarea la prețul stabilit prin Raportul de expertiză din data de 27.09.2002, l-a care s-a aplicat o reducere de preț corespunzătoare amortizării calculată și înregistrată în perioada cuprinsă între momentul expertizării și cel al vânzării efectiv, având în

vedere condițiile de piață de la momentul vânzării, natura imobilului, starea de degradare a acestuia, încadrarea în zonă, volumul tranzacțiilor la nivelul localității și situația economico - financiară a societății.

II. Prin Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr.din 08.07.2008, emisă de Activitatea de Inspecție Fiscală din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice a județului, în baza Raportului de inspecție fiscală nr.din 08.07.2008, organele de control au constatat că societatea a vândut sediul social firmei S.R.L., conform facturii nr. din 19.05.2004, cu o valoare inițială de lei.

Organele de control au constatat că ulterior societatea a emis factura nr. din 30.07.2004 prin care stornează factura nr. din 19.05.2004 și, în aceeași zi, 30.07.2004, emite factura nr. către S.C. S.R.L. prin care vinde sediul social cu o valoare delei.

S-a constatat că în urma acestor operațiuni s-a diminuat valoarea sediului social cu suma de lei.

Prin actul de control se menționează că societatea a prezentat un Raport de expertiză întocmit de reprezentantul ANEVAR (.....), din care rezultă că la data de 27.09.2002 valoarea estimată a sediului social este de lei.

În vederea stabilirii prețului real al tranzacției, în baza art. 41 din Codul Comercial, unde se precizează că atunci „Când urmează a se hotărî adevăratul preț sau prețul curent al produselor [...] el se ia după listele bursei, în lipsă după acela ale locului cel mai apropiat sau după orice fel de probă vânzarea făcută pe adevăratul preț sau pe prețul curent este de asemenea valabilă”, și al art. 11 alin. (1) din Legea nr. 571/2003 unde se precizează că „La stabilirea sumei unui impozit autoritățile fiscale pot reîncadra forma unei tranzacții pentru a reflecta conținutul economic al tranzacției”, organele de control, prin Dispoziția de măsuri nr.din 19.05.2008, au solicitat societății efectuarea unui raport de expertiză din care să rezulte prețul de piață al tranzacției.

Având în vedere că societatea a refuzat acest lucru, contestând dispoziția de măsuri, și întrucât prețul practicat de societate era inferior celui stabilit prin raportul de expertiză, organele de control, în baza raportului ANEVAR și a indicatorilor de la Institutul Național de Statistică au procedat la stabilirea prețului estimativ al sediului social la data efectuării tranzacției.

În urma calculului efectuat a rezultat un preț estimativ la data efectuării tranzacției în sumă delei.

Întrucât sediul social a fost vândut cu suma delei, rezultă o diferență de lei, organele de control stabilind un impozit pe profit suplimentar delei, dobânzi de întârziere aferente delei și penalități de lei, precum și TVA delei, dobânzi de întârziere aferente de lei și penalități delei.

Organele de control consideră că au fost încălcate prevederile art. 19 alin. (1), art. 11 alin. (1) și art. 140 alin. (1) din Legea nr. 571/2003 și art. 41 din Codul comercial.

III. Din documentele existente la dosarul cauzei și având în vedere motivațiile petentului, în raport cu actele normative în vigoare pentru perioada verificată, s-au reținut următoarele:

1. Referitor la impozitul pe profit în sumă delei și accesoriile aferente de lei, Direcția Generală a Finanțelor Publice a județuluieste investită să se pronunțe asupra legalității reîncadrării unei tranzacții, privind vânzarea unui spațiu și a terenului aferent, în condițiile în care prețul la care acestea au fost vândute este cu mult sub cel stabilit în urma unei expertize efectuate de societate.

În fapt, societatea a vândut sediul social, conform facturii nr. din 19.05.2004, firmei S.R.L., cu o valoare inițială de lei.

Organele de control au constatat că ulterior societatea a emis factura nr. din 30.07.2004 prin care stornează factura nr. din 19.05.2004 și, în aceeași zi, 30.07.2004, emite factura nr. către S.C. S.R.L. prin care vinde sediul social cu o valoare delei.

Prin actul de control se menționează că societatea a prezentat un raport de expertiză întocmit de reprezentantul ANEVAR din care rezultă că la data de 27.09.2002 valoarea estimată a sediului social este de lei.

Având în vedere că prețul practicat de societate este inferior celui stabilit prin raportul de expertiză la data de 27.09.2002, organele de control, în baza acestui raport și a indicatorilor de la Institutul Național de Statistică, au procedat la stabilirea prețului estimativ al sediului social la data efectuării tranzacției.

În urma calculului efectuat s-a stabilit un preț estimativ la data efectuării tranzacției delei, iar societatea a vândut bunul cu suma delei, rezultând o diferență de lei, pentru care s-au calculat un impozit pe profit suplimentar delei, dobânzi de întârziere aferente delei și penalități de lei.

În drept, în ceea ce privește modul de determinare a impozitului pe profit, sunt aplicabile prevederile **art. 19 din Legea nr. 571/2003** privind Codul fiscal, unde se stipulează că:

„Art. 19

Reguli generale

(1) Profitul impozabil se calculează ca diferență între veniturile realizate din orice sursă și cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri, dintr-un an fiscal, din care se scad veniturile

neimpozabile și la care se adaugă cheltuielile nedeductibile. La stabilirea profitului impozabil se iau în calcul și alte elemente similare veniturilor și cheltuielilor potrivit normelor de aplicare.”

Totodată, la **art. 11** din același act normativ se prevede că:

„Prevederi speciale pentru aplicarea Codului fiscal

(1) La stabilirea sumei unui impozit sau a unei taxe în înțelesul prezentului cod, autoritățile fiscale pot să nu ia în considerare o tranzacție care nu are un scop economic sau pot reîncadra forma unui tranzacții pentru a reflecta conținutul economic al tranzacției.”

În ceea ce privește estimarea bazei de impunere, sunt aplicabile prevederile **art. 67 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003**, republicată, privind Codul de procedură fiscală, unde se prevăd următoarele:

„Estimarea bazei de impunere

(1) Dacă organul fiscal nu poate determina mărimea bazei de impunere, acesta trebuie să o estimeze. În acest caz trebuie avute în vedere toate datele și documentele care au relevanță pentru estimare. Estimarea constă în identificarea acelor elemente care sunt cele mai apropiate situației de fapt fiscale.”

Referitor la aplicarea acestor prevederi, Normele metodologice de aplicare a Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1050 / 2004, la punctul 65.2 stipulează următoarele:

„65.2. Organul fiscal va identifica acele elemente care sunt cele mai apropiate situației de fapt fiscale, luând în considerare prețul de piață al tranzacției sau al bunului impozabil, precum și informații și documente existente la dosarul fiscal al contribuabilului care sunt relevante pentru impunere, iar, în lipsa acestora, organul fiscal va avea în vedere datele și informațiile deținute de acesta despre contribuabilii cu activități similare.”

Din textele de lege citate mai sus se reține că la stabilirea bazei impozabile, organele de control sunt îndreptățite să aibă în vedere informațiile și documentele care sunt relevante pentru impunere.

Din documentele existente la dosarul cauzei se reține că valoarea bunului vândut a fost determinată printr-un raport de expertiză de un evaluator atestat, membru ANEVAR, care a stabilit că **valoarea estimativă** a pavilionului administrativ la data de **27.09.2002 este delei.**

Organele de control, prin Dispoziția de măsuri nr.din 19.05.2008, au solicitat societății efectuarea unui raport de expertiză din care să rezulte prețul de piață al tranzacției la data vânzării bunului.

Având în vedere că societatea a refuzat acest lucru, contestând dispoziția de măsuri, și întrucât prețul practicat de societate era inferior celui

stabilit prin raportul de expertiză, prețul tranzacției a fost stabilit de organele de control.

Întrucât societatea a **vândut** bunul **cu suma delei**, conform facturii nr. din 30.07.2004, fiind inferior celui stabilit prin raportul de expertiză la data de 27.09.2002, organele de control au procedat la stabilirea prețului estimativ al sediului social la data efectuării tranzacției.

În baza raportului de expertiză deținut de societate și a indicatorilor de la Institutul Național de Statistică, organele de control au stabilit prețul estimativ al sediului social la data efectuării tranzacției, respectiv **19.05.2004, delei**, stabilind o diferență delei, pentru care au calculat un impozit pe profit suplimentar delei și majorări de întârziere aferente de lei.

Având în vedere prețul mic cu care a fost vândut bunul în anul 2004, comparativ cu cel determinat prin raportul de expertiză în anul 2002 de către o persoană autorizată, și ținând cont de evoluția prețurilor clădirilor, rezultă că reîncadrarea tranzacției de către organele de control este legală.

În ceea ce privește susținerea contestatoarei că împotriva deciziei de soluționare a contestației privind măsura organelor de control de a stabili pe bază de expertiză prețul de piață al bunurilor a formulat acțiune în contencios administrativ, apreciind că stabilirea obligațiilor fiscale s-a făcut prematur, nu poate fi reținută în soluționarea favorabilă a contestației, întrucât, în urma contestației depusă la organele fiscale, prin Decizia nr. ... din 26.06.2008, s-a dispus stabilirea prețului de către organele de control în baza raportului de expertiză existent.

Din documentele existente la dosarul cauzei se reține că, inițial, organele de control, prin Dispoziția privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală nr.din 19.05.2008, au dispus efectuarea de către societate a evaluării și stabilirii prețului de piață al sediului social la data vânzării.

În urma soluționării contestației depuse de societate împotriva măsurii respective, organul fiscal a emis Decizia nr. ...din 26.06.2008 prin care a dispus stabilirea prețului tranzacției de către organele de control în baza raportului de expertiză la data de 27.09.2002, deținut de societate, și a indicatorilor de la Institutul Național de Statistică, astfel că, dispoziția dată inițial de organele de control nu și-a produs efecte.

Referitor la susținerea societății că stabilirea prețului estimativ al sediului social a fost făcută superficial și în mod unilateral de către organele de control, nu poate fi reținută, întrucât la stabilirea prețului organele de control au avut în vedere valoarea stabilită în baza unui raportul de expertiză deținut de societate, întocmit de un expert autorizat în domeniu, și a indicatorilor de la Institutul Național de Statistică.

În legătură cu afirmația contestatoarei că potrivit raportului de evaluare întocmit devaloarea sediului social a fost stabilită în anul 2002 la

prețul delei, fără TVA, din raportul de expertiză nu rezultă că prețul stabilit, delei, include și TVA, cu atât mai mult cu cât valoarea rămasă a unui bun nu cuprinde TVA.

Potrivit punctului 54 din Ordinul Ministerului Finanțelor Publice nr.1752/2005 pentru aprobarea reglementărilor contabile conforme cu directivele europene, „**54. (1) Costul de achiziție al bunurilor cuprinde prețul de cumpărare, taxele de import și alte taxe (cu excepția acelor pe care persoana juridică le poate recupera de la autoritățile fiscale), cheltuielile de transport, manipulare și alte cheltuieli care pot fi atribuite direct achiziției bunurilor respective.**”

În ceea ce privește invocarea de către contestatoare a Hotărârii Guvernului nr. 44/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, conform căroră „Nu se efectuează reconsiderarea evidențelor persoanelor afiliate atunci când tranzacțiile dintre asemenea persoane au loc în termeni comerciali de piață liberă, precum și în cazul tranzacțiilor între persoane juridice române afiliate”, aceste prevederi nu sunt aplicabile speței, întrucât tranzacția a avut loc la data de **30.07.2004**, conform facturii nr., în timp ce prevederile menționate sunt aplicabile după apariția Hotărârii Guvernului nr. 1840 din luna octombrie 2004, pentru modificarea și completarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004, publicată în Monitorul Oficial nr. 1074 din **18 noiembrie 2004**, și numai dacă tranzacțiile dintre asemenea persoane au loc în termenii comerciali de piață liberă, respectiv ca tranzacții între persoane independente.

Având în vedere prețul mic cu care a fost vândut bunul în anul 2004, față de prețul determinat prin raportul de expertiză în anul 2002, și ținând cont de prețurile clădirilor și de evoluția acestora, se conchide că tranzacția nu reflectă prețul real în momentul vânzării, astfel că organele de control în mod legal au reîncadrat tranzacția.

Față de cele prezentate mai sus, se trage concluzia că stabilirea de către organele de control a impozitului pe profit în sumă delei este legală, drept pentru care urmează a se respinge contestația pentru această sumă, ca neîntemeiată.

Deoarece în sarcina contestatoarei a fost reținut impozitul pe profit în sumă delei, care a generat accesoriile, iar prin contestație nu se prezintă alte argumente privind modul de calcul al acestora, societatea datorează majorările de întârziere de lei, reprezentând măsură accesorie, conform principiului de drept "*accessorium sequitur principale*" (accesoriul urmează principalul).

Prin urmare, accesoriile în sumă de lei, aferente impozitului pe profit stabilit suplimentar de organele de control, reprezintă măsură accesorie în raport cu debitul.

Având în vedere că nu se contestă modul de calcul al acestora, iar pentru impozitul pe profit în sumă delei, care le-a generat, cererea a fost respinsă, urmează a se respinge contestația și pentru accesoriile în sumă de lei.

2. Referitor la taxa pe valoarea adăugată în sumă delei și majorări de întârziere aferente delei, Direcția Generală a Finanțelor Publice a județuluieste investită să se pronunțe asupra legalității stabilirii de către organele de control a taxei pe valoarea adăugată suplimentară, aferentă sediului și terenului aferent vândute, în condițiile în care prețul vânzării este cu mult sub cel sub cel stabilit în urma unei expertize efectuate de societate.

În fapt, societatea a vândut sediul social, conform facturii nr. din 19.05.2004, firmei S.R.L., cu o valoare inițială de lei.

Organele de control au constatat că ulterior societatea a emis factura nr. din 30.07.2004 prin care stornează factura nr. din 19.05.2004 și, în aceeași zi, 30.07.2004, emite factura nr. către S.C. S.R.L. prin care vinde sediul social cu o valoare delei.

Prin actul de control se menționează că societatea a prezentat un raport de expertiză întocmit de reprezentantul ANEVAR din care rezultă că la data de 27.09.2002 valoarea estimată a sediului social este de lei.

Având în vedere că prețul practicat de societate este inferior celui stabilit prin raportul de expertiză la data de 27.09.2002, organele de control, în baza acestui raport și a indicatorilor de la Institutul Național de Statistică, au procedat la stabilirea prețului estimativ al sediului social la data efectuării tranzacției.

În urma calculului efectuat s-a stabilit un preț estimativ la data efectuării tranzacției este delei, iar societatea a vândut bunul cu suma delei, rezultând o diferență de lei, pentru care s-a calculat o taxă pe valoarea adăugată suplimentară delei și majorări de întârziere aferente delei.

În drept, la art. 128 alin. (1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, se prevede că:

„Livrarea de bunuri

(1) Prin livrare de bunuri se înțelege orice transfer al dreptului de proprietate asupra bunurilor de la proprietar către o altă persoană, direct sau prin persoane care acționează în numele acestuia.

La art. 134 din același act normativ, se prevede că:

„Faptul generator și exigibilitatea - reguli generale [...]

(3) Faptul generator al taxei intervine și taxa devine exigibilă, la data livrării de bunuri sau la data prestării de servicii, cu excepțiile prevăzute în prezentul titlu.”

Totodată, potrivit **art. 11 din Legea nr. 571/2003** privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare,

„Prevederi speciale pentru aplicarea Codului fiscal

(1) La stabilirea sumei unui impozit sau a unei taxe în înțelesul prezentului cod, autoritățile fiscale pot să nu ia în considerare o tranzacție care nu are un scop economic sau pot reîncadra forma unui tranzacții pentru a reflecta conținutul economic al tranzacției.”

În ceea ce privește estimarea bazei de impunere, sunt aplicabile prevederile **art. 67 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003**, republicată, privind Codul de procedură fiscală, aplicabilă pentru perioada verificată, unde se prevăd următoarele:

„Art. 67

Estimarea bazei de impunere

(1) Dacă organul fiscal nu poate determina mărimea bazei de impunere, acesta trebuie să o estimeze. În acest caz trebuie avute în vedere toate datele și documentele care au relevanță pentru estimare. Estimarea constă în identificarea acelor elemente care sunt cele mai apropiate situației de fapt fiscale.”

Din textele de lege citate mai sus se reține că la stabilirea bazei impozabile, organele de control sunt îndreptățite să aibă în vedere informațiile și documentele care sunt relevante pentru impunere.

Din documentele existente la dosarul cauzei se reține că valoarea bunului vândut a fost determinată printr-un raport de expertiză de un evaluator atestat, membru ANEVAR, care a stabilit că **valoarea estimativă** a pavilionului administrativ la data de **27.09.2002 este delei.**

Întrucât societatea a **vândut** bunul **cu suma delei**, conform facturii nr. din 30.07.2004, fiind inferior celui stabilit prin raportul de expertiză la data de 27.09.2002, organele de control au procedat la stabilirea prețului estimativ al sediului social la data efectuării tranzacției.

În baza raportului de expertiză deținut de societate și a indicatorilor de la Institutul Național de Statistică, organele de control au stabilit prețul estimativ al sediului social la data efectuării tranzacției, respectiv **19.05.2004, delei**, stabilind o diferență delei, pentru care au calculat o taxă pe valoarea adăugată suplimentară delei și majorări de întârziere aferente delei.

Având în vedere cele prezentate la capitolul privind analiza contestației referitoare la impozitul pe profit și ținând cont de evoluția prețurilor clădirilor și terenurilor și că societatea a vândut bunul în anul 2004 la un preț

mult mai mic decât cel determinat prin raportul de expertiză în anul 2002 de o persoană autorizată în domeniu, rezultă că reîncadrarea tranzacției de către organele de control este legală.

Față de cele prezentate mai sus, se conchide că organele de control în mod legal au stabilit că societatea avea obligația colectării **taxei pe valoarea adăugată în sumă delei**, drept pentru care urmează a se respinge contestația pentru această sumă, **ca neîntemeiată**.

Deoarece în sarcina contestatoarei a fost reținută taxa pe valoarea adăugată în sumă delei, care a generat accesoriile, iar prin contestație nu se prezintă alte argumente privind modul de calcul al acestora, societatea datorează și majorările de întârziere în sumă delei, reprezentând măsură accesorie, conform principiului de drept "*accessorium sequitur principale*" (accesoriul urmează principalul).

Prin urmare, accesoriile în sumă delei, aferente taxei pe valoarea adăugată stabilită suplimentar de organele de control, reprezintă măsură accesorie în raport cu debitul.

Având în vedere că nu se contestă modul de calcul al acestora, iar pentru taxa pe valoarea adăugată delei, care le-a generat, cererea a fost respinsă, urmează **a se respinge contestația și pentru accesoriile în sumă delei**.

3. Referitor amenda în sumă delei, cauza supusă soluționării este dacă Direcția Generală a Finanțelor Publice a județuluise poate investi cu soluționarea acestui capăt de cerere, în condițiile în care soluționarea amenzilor nu intră în competența sa materială.

În fapt, S.C. S.A. contestă și Procesul verbal de contravenție nr. 0419821 din 30.06.2008, pentru amenda în sumă delei, aplicată de organele de control în urma verificării efectuate.

În drept, art. 209 alin. 1 lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, prevede:

„Organul competent

(1) Contestațiile formulate împotriva deciziilor de impunere, a actelor administrative fiscale asimilate deciziilor de impunere, precum și a deciziilor pentru regularizarea situației, emise în conformitate cu legislația în materie vamală, se soluționează după cum urmează:

a) contestațiile care au ca obiect impozite, taxe, contribuții, datorie vamală, precum și accesorii ale acestora, al căror quantum este sub 1.000.000 lei, se soluționează de către organele competente constituite la nivelul direcțiilor generale unde contestatarii au domiciliul fiscal.”

De asemenea, la **art. 223** din același act normativ se prevede că:

„Dispozițiile prezentului titlu se completează cu dispozițiile legale referitoare la regimul juridic al contravențiilor.”

Având în vedere aceste prevederi legale, plângerea îndreptată împotriva amenzilor contravenționale intră sub incidența prevederilor **art. 32 alin. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor**, act normativ care constituie dreptul comun în materie de contravenții, unde se precizează:

„(2) Plângerea împreună cu dosarul cauzei se trimit de îndată judecătoriei în a cărei circumscripție a fost săvârșită contravenția.”

La **art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001** privind regimul juridic al contravențiilor se prevede că:

(1) Sancțiunile contravenționale sunt principale și complementare.

(2) Sancțiunile contravenționale principale sunt:

a) avertismentul;

b) amenda contravențională;”

Față de dispozițiile imperative ale legii se reține că pentru acest capăt de cerere contribuabilul are deschisă calea acțiunii în instanța judecătorească.

În consecință, se va transmite capătul de cerere privind amenda în sumă delei Activității de Inspecție Fiscală din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice a județului, pentru a proceda conform prevederilor legale, întrucât organul de soluționare din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice a județuluinu are competența materială de soluționare, potrivit art. 209 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003.

Pentru considerentele prezentate în conținutul deciziei și în temeiul prevederilor art. 11, 19, 128 alin. (1) și 134 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, art. 67 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, republicată, privind Codul de procedură fiscală, punctul 65.2 din Normele metodologice de aplicare a Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1050 / 2004, punctul 54 din Ordinul Ministerului Finanțelor Publice nr.1752/2005 pentru aprobarea reglementărilor contabile conforme cu directivele europene, art. 209 alin. 1 lit. a) și 223 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, art. 5 și 32 alin. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, coroborate cu prevederile art. 216 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, se:

D E C I D E:

- **Respingerea** contestației formulată de **S.C. S.A.** din localitatea împotriva Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr.din 08.07.2008, emisă de Activitatea de Inspecție Fiscală din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice a județuluiîn baza Raportului de inspecție fiscală nr.din 08.07.2008, privind suma de**lei** reprezentând:

-lei impozit pe profit;
- lei majorări de întârziere aferente impozitului pe profit;
-lei TVA;
-lei majorări de întârziere aferente taxei pe valoarea adăugată.

- **Transmiterea** capătului de cerere privind **amenda contravențională în sumă delei** Activității de Inspecție Fiscală din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice a județului, pentru a proceda conform celor legale, întrucât organul de soluționare competent constituit la nivelul Direcției Generale a Finanțelor Publice a județuluinu are competența materială de soluționare.

Prezenta decizie poate fi atacată la Tribunalul, în termen de 6 luni de la data comunicării, conform procedurii legale.

IMPOZIT PE PROFIT: - estimarea veniturilor impozabile

- art. 19 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal,

TVA: - estimare TVA

- art. 11 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare,

PROCEDURĂ: - amenzi, competență de soluționare

- art. 209 alin. 1 lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare,